

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **V. T. H.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. MV-5166-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. MV-5166-4/SO-2024, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 10. 2023, č. j. OAM-2350-95/PP-2019, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce k žádosti nepředložil náležitost uvedenou v § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se žalobou současně domáhal, aby mu byla přiznána náhrada nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě vyjádřil nesouhlas s napadeným rozhodnutím, neboť měl za to, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že je rodinným příslušníkem své dcery T. N. H., narozené dne X, která je občankou České republiky a fakticky s ním žije ve společné domácnosti. Přestože již v průběhu řízení nabyla věku 21 let, tak nadále studuje, a tedy není osobou zcela zaopatřenou. Dodal, že svoji dceru po dobu řízení finančně podporoval. Žalobce sdělil, že došlo ke změně situace, když jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu byla pravomocně zamítnuta, a tím ztratil možnost na území pracovat. Ocítl se tak v situaci, kdy je zcela odkázán na výživu a finanční podporu svých dvou dcer, zejména potom té straší – L. Vydáním napadeného rozhodnutí tak došlo k podstatné změně okolností případu, kdy se stal rodinným příslušníkem také dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když je ze strany dcer osobou vyživovanou.
3. Uvedl, že v průběhu 5 let trvajícího řízení opakovaně doložil doklad, o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, avšak správní orgán k tomu opakovaně nepřihlížel. Doložil doklad o tom, že se svými dcerami žije ve společné domácnosti, a že mladší dcera se studiem připravuje na budoucí povolání, a tedy je nezaopatřenou osobou. Dle žalobce, tak důvod zamítnutí jeho žádosti neodpovídá spisovému materiálu a závěr žalovaného je nepřezkoumatelný, neboť doklad o skutečnosti, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (rodné listy dcer) doložil.
4. Dle názoru žalobce správní orgány postupovaly v rozporu s principy přiměřenosti a materiální pravdy, neboť svá rozhodnutí vydaly nikoli na základě spolehlivě zjištěného stavu, zejména pokud jde o otázku přiměřenosti a souladu rozhodnutí s čl. 8 Evropské úmluvy.
5. Žalobce dále namítal, že správní orgány vůbec nezkoumaly dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života jeho dětí. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince i v rozhodnutí, jímž správní orgán zamítá žádost o povolení k přechodnému pobytu, plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podotkl, že neudělit přechodný pobyt rodiči občanů Evropské unie lze vždy toliko za situace, kdy je takové rozhodnutí přiměřené. Účinky napadeného rozhodnutí mají dramatický dopad do jeho rodinného a soukromého života, ale i rodinného a soukromého života dalších členů jeho rodiny (jeho dcer) a napadené rozhodnutí je tedy v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
6. Žalobce v žalobě zdůraznil, že napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem porušuje jeho právo na respektování jeho rodinného a soukromého života, a porušuje práva přiznaná evropskou legislativou, zejména směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) a odporuje také čl. 20 a 21 Smlouvy o fungování Evropské unie, a bylo vydáno v rozporu s § 2, § 3, a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, a je v rozporu s judikaturou Soudního dvora EU (např. rozsudky vydané ve věci C-459/99 MRAX, C-127/08 METOCK, 48/75 Royer). Tento svůj názor odůvodnil mimořádností jeho situace, neboť na území České republiky žije již téměř 30 let, má zde své děti a přátele. Naopak v zemi původu se nemá kam vrátit. Odůvodnění přiměřenosti ze strany správního orgánu prvního stupně bylo dle žalobce nedostatečné a nepřezkoumatelné. Dodal, že v řízení navrhoval provedení výslechu jeho dcery, ale jeho návrh byl odmítnut.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť jeho dcera již dovršila 21 let a žalobce nedoložil žádný jiný doklad, kterým by prokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dodal, že žalobce sice prokázal rodinnou vazbu na občana České republiky, avšak tato kategorie vztahu není rodinným vztahem zakládajícím postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu směrnice 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců. Připomněl, že žalobce na výzvu správního orgánu prvního stupně nereagoval a proti jeho rozhodnutí podal blanketní odvolání. Skutečnost, že se žalobce považuje za rodinného příslušníka občana České republiky i dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, však v průběhu správního řízení neuvedl ani jiným způsobem nedokázal.
8. K žalobní námitce týkající se doložení potřebných dokladů žalovaný uvedl, že žalobce byl správním orgánem prvního stupně řádně vyzván k odstranění vad žádosti. Ve výzvě doručené žalobci dne 18. 4. 2023, bylo specifikováno, jaký doklad je žalobce povinen předložit, aby byla vada zhojena. Dle žalovaného výzva materiálně obsahovala všechny podstatné informace, kterých se mělo žalobci dostat, neboť v ní byla uvedena rozhodná právní úprava, shrnutí doposud zjištěného skutkového stavu, konkrétní popis zjištěné vady a obecný návod k jejímu odstranění. Zdůraznil, že žalobce se vytýkanou vadu ani nepokusil odstranit i poté, kdy se se spisovým materiálem seznámil, přičemž na odstranění vad podání měl nadstandardně dlouhý prostor, a to od 18. 4. 2023, kdy byl správním orgánem prvního stupně vyzván, až do 18. 10. 2023, kdy bylo vydáno odvoláním napadené rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2017, č. j. 10 Azs 302/2016-41.
9. Žalovaný měl za to, že směrnice 2004/38/ES na případ žalobce nedopadá, neboť v případě žalobce se jedná o situaci, která je zcela ponechána v působnosti členských států a jejich právní úpravě. Žalobcova dcera je občankou České republiky a žalobce usiluje o společné soužití se zletilou dcerou na území České republiky. V daném případě tedy není žádný prvek volného pohybu osob, natož pak omezení takového práva občanů Evropské unie. Směrem k namítané povinnosti správních orgánů zabývat se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho dětí, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém přiměřenost dopadů dostatečně posoudil.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit,

že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla žalobci jako cizinci se státní příslušností k Vietnamské socialistické republice zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť k žádosti nepředložil náležitost uvedenou v § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a kterým byl žalobci současně udělen výjezdní příkaz. Popsané rozhodnutí, doručené zmocněnci žalobce dne 23. 10. 2023, bylo výsledkem správního řízení zahájeného na žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 87b zákona o pobytu cizinců. Žádost byla podána dne 6. 2. 2019.
14. Soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se správní orgány dostatečně nezabývaly dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života jeho a jeho dětí. Dále byla tato námitka vznesena ve vztahu k závěru žalovaného, dle něhož žalobce nedoložil doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
15. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je nutné považovat takové rozhodnutí, které nemá žádné odůvodnění nebo z něhož nevyplývá, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015-29. Soud v této souvislosti poukazuje též na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
16. Soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný se zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého života žalobce a jeho dětí na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se ztotožnil s hodnocením této otázky správním orgánem prvního stupně. Přiměřeností rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce se podrobně zabýval správní orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, který mimo jiné uvedl, že „dcery účastníka řízení jsou již plnoleté a v produktivním věku. Účastník řízení po dobu řízení neuvedl, že by jeho dcery měly nějaká zdravotní omezení, která by je omezovala či byly jakýmkoliv způsobem závislé na svých rodičích. Důsledkem tohoto rozhodnutí tedy bude nutnost účastníka řízení vycestovat z území ČR, nicméně tuto skutečnost správní orgán nepovažuje za nepřiměřenou. [...] Jeho rodinní příslušníci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobývajících na území ČR ho mohou do obdržení jeho nového pobytového oprávnění následovat či se s ním stýkat v zemi původu, případně tuto přechodnou dobu překlenout na území ČR. Navíc v dnešní době existují takové technologické možnosti, které umožňují velice intenzivní audiovizuální kontakt. Jejich společné vazby tak nebudou zpřetrhány, stejně tak není žádným způsobem zakazována možnost jejich budoucího společného života na území.“ Správní orgán prvního stupně rovněž konstatoval, že „hrozba hmotné nouze či ohrožení zdraví a života účastníka řízení nebyla během řízení prokázána, stejně tak nebyly v řízení zjištěny žádné významné majetkové vazby účastníka řízení na území České republiky. Správním orgánem bylo zjištěno, že účastník řízení má na území České republiky platné živnostenské oprávnění. Dále na území České republiky vlastní nemovitost. Ekonomická situace účastníka řízení není nutností vycestování ohrožena, nemovitost může spravovat prostřednictvím svých zletilých dcer a podnikatelskou činnost realizovat v zemi původu.“ Správní orgán prvního stupně z uvedených důvodů uzavřel, že dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je třeba hodnotit jako přiměřené důvodům rozhodnutí.

17. Ve vztahu k nedoložení dokladu prokazujícímu, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, soud uvádí, že správní orgány k tomuto závěru dospěly poté, co žalobce nijak nereagoval na výzvu ze dne 4. 4. 2023. V této výzvě bylo uvedeno, že žalobce nemůže být považován za rodinného příslušníka své dcery T. N. H. ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť jmenované je již 21 let. Žalobce byl proto vyzván, aby sdělil, ve vztahu, k jakému občanu Evropské unie se cítí být rodinným příslušníkem. Žalobce však na tuto výzvu nijak nereagoval. Výše uvedený závěr správních orgánů, proto nelze hodnotit jako nepřezkoumatelný.
18. Soud rovněž neopomenul, že žalobce podal toliko banketní odvolání, které následně nedoplnil. Žalobce tedy neuplatnil žádné námitky, na které by mohl žalovaný konkrétně reagovat. Vzhledem ke shora uvedenému soud zhodnotil napadené rozhodnutí jako zcela přezkoumatelné, neboť je z něj seznatelné, jaký skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností.
19. Soud se dále vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti.
20. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, publ. pod č. 572/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
21. Tyto námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prvního stupně dospěl k závěru, že v předmětném řízení nedošlo k porušení základních zásad správního řízení zakotvených ve správním řádu.

22. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 6. 2. 2019 u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny s dcerou K. A. H. (narozená X) – občankou České republiky. V podání ze dne 17. 6. 2020 uvedl, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to své dcery T. N. H. (narozená X), která nabyla občanství České republiky. O žádosti žalobce rozhodl správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 11. 9. 2020, kterým žádost žalobce zamítl a uložil mu lhůtu k vycestování. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 1. 3. 2021, kterým rozhodnutí ze dne 11. 9. 2020 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Následně dne 14. 3. 2022 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým žádost žalobce opětovně zamítl a stanovil mu lhůtu k vycestování. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2022 zamítnuto a rozhodnutí ze dne 14. 3. 2022 bylo potvrzeno. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2022 podal žalobce správní žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 20. 9. 2022, č. j. 114 A 5/2022-31. Tímto rozsudkem soud rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2022 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť správní orgány neprovedly žalobcem navrhovaný výsledek dcery žalobce T. N. H. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 13. 12. 2022 zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 3. 2022 a věc mu vrátil k novému projednání.
23. Dne 4. 4. 2023 byl žalobce správním orgánem prvního stupně vyzván k odstranění vad žádosti, a to k předložení potřebných listin pro posouzení jeho žádosti, mj. že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Konkrétně uvedl, že žalobce se při druhém projednávání jeho žádosti považoval za rodinného příslušníka své dcery T. N. H. dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy jako rodič občana Evropské unie, mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Správní orgán prvního stupně žalobci sdělil, že jej v současné době nelze považovat za rodinného příslušníka jeho dcery T. N. H. ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť jmenované je již 21 let. Vzhledem k výše uvedenému a k délce probíhajícího řízení bylo dle správního orgánu nutné, aby žalobce sdělil, ve vztahu k jakému občanovi Evropské unie se cítí být rodinným příslušníkem. Z tohoto důvodu žalobce vyzval, aby doložil doklady, které prokáží, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (České republiky) ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Současně byl žalobce vyzván k doložení nové smlouvy o zdravotním pojištění, neboť platnost původně předložené smlouvy v průběhu správního řízení již vypršela. Zároveň byl žalobce v předmětné výzvě poučen, že pokud v určené lhůtě nedostatky neodstraní, bude jeho žádost zamítnuta.
24. Na uvedenou výzvu žalobce nijak nereagoval. Dne 10. 8. 2023 proběhlo seznámení s podklady rozhodnutí, jehož se účastnil zmocněnec žalobce, který uvedl, že se k podkladům vyjádří do 30 dnů, což však neučinil. Následně dne 18. 10. 2023 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce k žádosti nepředložil náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 téhož zákona, současně byla žalobci tímto rozhodnutím stanovena podle § 87e odst. 4 tohoto zákona lhůta k vycestování z území ČR 35 dnů od právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce vytykané vady žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neodstranil, a tedy nelze mít za to, že je zdravotně pojištěn a že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a současně rozhodnutí nemá nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které přes výzvu k odstranění vad nedoplnil. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

25. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
- a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
26. Podle odst. 3 téhož ustanovení se rodinným příslušníkem občana Evropské unie dále rozumí cizinec, který
- a) je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a
 - 1. je v zemi, z níž pochází, osobou vyživovanou tímto občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky,
 - 2. je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo
 - 3. u kterého vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo
 - b) má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.
27. Podle § 87b odst. 3 písm. b zákona o pobytu cizinců, je žadatel k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu povinen předložit doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
28. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel 1. není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebo 2. nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
29. Pro rozhodnutí správního orgánu byl rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Toto vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, č. 1786/2009 Sb. NSS, ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, ze dne 9. 1. 2019, č. j. 9 As 362/2018-37, či ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33). Rozhodnutí o udělení pobytového oprávnění je rozhodnutím s konstitutivními účinky, a proto teprve právní mocí takového rozhodnutí je cizinec oprávněn pobývat na území České republiky na základě jím požadovaného pobytového titulu. Postup správních orgánů, v rámci kterého posuzují splnění podmínek až ke dni vydání rozhodnutí, plně odpovídá povaze takového rozhodnutí. Opačný postup správních orgánů by byl zjevně neudržitelný, neboť by byl v příkrém rozporu s ústavním principem právní jistoty a předvídatelnosti práva (viz rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017-37, či ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37).

30. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i v případě pobytových věcí cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36 a ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). Je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu prvního stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti či neochotě poskytnout správnímu orgánu prvního stupně součinnost (např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 371/2018-29, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57).
31. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce nejprve žádal o přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny s dcerou K. A. H., neboť je na ní závislý. V průběhu správního řízení pak žalobce uvedl, že je rodinným příslušníkem své dcery T. N. H., narozené dne X, a to dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Po zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 3. 2022 byla věc rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 2022 správnímu orgánu prvního stupně vrácena k novému projednání. Správní orgán prvního stupně zjistil, že v mezidobí od jeho rozhodnutí a vrácení věci zpět, došlo k podstatné změně okolností, neboť dcera žalobce T. N. H. již nabyla 21 let, a tedy žalobce nelze považovat ze rodinného příslušníka jmenované dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
32. Soud připomíná, že § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, stanoví jako podmínku toliko věkovou hranici 21 let. Není tedy rozhodné, zda dítě nadále studuje a je zaopatřené či nezaopatřené. Vzhledem k této skutečnosti dospěly správní orgány při novém posuzování žádosti žalobce ke správnému závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem své dcery T. N. H. dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
33. S ohledem na tuto skutečnost a rovněž s ohledem na délku správního řízení (předchozí prvostupňové rozhodnutí byla vydáno v roce 2022) správní orgán prvního stupně postupoval zcela správně, když žalobce za účelem zjištění aktuálního skutkového stavu vyzval, aby uvedl, ke kterému občanovi Evropské unie se cítí být rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců a tyto skutečnosti doložil. Tato výzva byla obecnému zmocněnci žalobce řádně doručena a nic mu tedy nebránilo, aby na výzvu správního orgánu prvního stupně jakkoli reagoval.
34. Směrem k tvrzení žalobce, že v průběhu správního řízení opakovaně doložil doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tj. rodné listy svých dvou dcer, soud uvádí, že pouhá skutečnost, že je otcem dvou občanek České republiky nestačí k naplnění definice rodinného příslušníka dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Jak již soud výše uvedl, žalobce již ve vztahu ke své mladší dceři nesplňoval definici rodinného příslušníka stanovenou v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce bylo tedy nutné, aby uvedl, ke kterému občanovi Evropské unie se cítí být rodinným příslušníkem, jinými slovy ve vztahu, k jaké osobě mají správní orgány posuzovat, zda žalobce naplňuje definici dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k době, která uplynula od předchozího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, mohlo u žalobce dojít i k dalším změnám rodinných poměrů ať již ve vztahu k některé z jeho dcer či k někomu jinému. Žalobce však na výzvu správního orgánu nijak nereagoval, tedy nesdělil ve vztahu, ke komu mají správní orgány jeho žádost posuzovat. Správní orgány se tak nemohly žádostí žalobce blíže zabývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soud dále konstatuje, že jelikož s ohledem na změnu skutkových okolností nebylo postaveno na jisto, k jaké osobě se žalobce cítí být rodinným příslušníkem, a z předložených dokladů jednoznačně vyplývalo, že s ohledem na věk dcery T. N. H. nemůže být žalobce jejím rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, by bylo provedení výslechu dcery žalobce T. N. H. nadbytečné.

35. Soud dále doplňuje, že z obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k doplnění podání o sdělení, k jaké osobě vztahuje svou žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka EU, protože jeho dcera T. N. H., ke které se vztahovala původní žádost, nabyla 21 let a v důsledku toho již nebylo možné považovat žalobce za jejího rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
36. K námitce žalobce, že vydáním pravomocného rozhodnutí, kterým byla jeho žádost zamítnuta, se stal závislým na výživě svých dcer, soud uvádí, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V této souvislosti soud poznamenává, že na skutečnosti, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, resp. v jeho důsledku nemůže brát soud zřetel. Tato námitka tedy není důvodná.
37. Soud se dále zabýval námitkami vztahujícími se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce a jeho dětí.
38. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
39. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
40. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zamítnutí žádosti žalobce dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu, že žalobce k žádosti nepředložil náležitost uvedenou v § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“

41. Podmínky § 87b a § 87e zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie z důvodů uvedených v daných ustanoveních nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).
42. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v souladu se shora poukazovanými judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu na základě žalobcových tvrzení hodnotil, zda nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené ve smyslu poukazovaného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
43. Správní orgán prvního stupně se k přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí vyjádřil na str. 5, kde uvedl, že žalobce je rozvedený, v České republice pobývá v domě, který je v jeho vlastnictví. Na území rovněž pobývají jeho tři dcery, které jsou všechny již plnoleté a v produktivním věku. Žalobce nesdělil, že by jeho dcery měly nějaká zdravotní omezení, která by je omezovala či byly jakýmkoliv způsobem závislé na svých rodičích. Vycestování

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce z území České republiky, nepovažoval správní orgán za nepřiměřené. Konstatoval, že rodinní příslušníci mohou žalobce do obdržení jeho nového pobytového oprávnění následovat či se s ním stýkat v zemi původu, případně tuto přechodnou dobu překlenout na území České republiky. Navíc v dnešní době existují takové technologické možnosti, které umožňují velice intenzivní audiovizuální kontakt. Jejich společné vazby tak nebudou zpřetrhány, stejně tak není žádným způsobem zakazována možnost jejich budoucího společného života na území. Správní orgán prvního stupně rovněž konstatoval, že nebyla během řízení prokázána hrozba hmotné nouze či ohrožení zdraví a života žalobce, stejně tak nebyly v řízení zjištěny žádné významné majetkové vazby účastníka řízení na území České republiky. Žalobce má na území České republiky platné živnostenské oprávnění a vlastní zde nemovitost. Správní orgán prvního stupně zhodnotil, že ekonomická situace žalobce není nutností vycestování ohrožena, neboť nemovitost může spravovat prostřednictvím svých zletilých dcer a podnikatelskou činnost může realizovat v zemi původu. Správní orgán prvního stupně z uvedených důvodů uzavřel, že dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je třeba hodnotit jako přiměřené důvodům rozhodnutí.

44. Žalovaný se přiměřeností napadeného rozhodnutí zabýval na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde obdobně jako správní orgán prvního stupně zhodnotil vazby žalobce na jeho dcery, které jsou již zletilé a v produktivním věku. Podotkl, že žalobce na území České republiky pobýval od roku 1997 na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo zrušeno rozhodnutím ze dne 1. 8. 2016. Žalovaný neshledal porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dodal, že správní orgán prvního stupně plně respektoval rodinný a soukromý život žalobce.
45. Takto provedené hodnocení přiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce považuje soud za zcela dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Správní orgány zjistily relevantní skutečnosti, které posléze zkoumaly a odpovídajícím způsobem hodnotily ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo. K tomu soud podotýká, že sám žalobce v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení před soudem nesdělil žádné mimořádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Sdělil toliko, že zde žije 30 let, má zde své děti a přátele. K tomu soud konstatuje, že všechny dcery žalobce jsou již starší 21 let. Současně byl žalobce po dobu zhruba pěti let ve výkonu trestu odnětí svobody. Tedy již těmito skutečnostmi, způsobenými trestní minulostí žalobce, došlo k narušení rodinných vazeb žalobce a jeho dětí. K tvrzení žalobce, že ve své vlasti již nic nemá a nemá se tam kam vrátit, soud konstatuje, že žalobce je dospělý muž, schopný výdělečné činnosti a bez zdravotních omezení, a tudíž schopný snést návrat do vlasti. Současně dle výpovědi dcery žalobce K. A. H. ze dne 27. 8. 2019, měl žalobce ve Vietnamu matku, bratra a sestru.
46. Soud si je vědom skutečnosti že dvě žalobcovy dcery jsou českými státními občankami. Obě jsou však již zletilé. Ze správního spisu rovněž vyplynulo, že dcera K. A. H. podniká ve Švýcarsku a do České republiky jen občas dojíždí. Po vycestování žalobce zpět do Vietnamu bude žalobce s dcerami schopen udržovat kontakt s využitím moderních dálkových komunikačních prostředků. Stejně tak je bude žalobce moci navštěvovat v České republice na základě některého z pobytových (vízových) oprávnění dle zákona o pobytu cizinců, jelikož mu nebyl uložen zákaz pobytu na území České republiky. Ze správního spisu je rovněž zřejmé, že žalobce v České republice vlastní nemovitost, a to společně se svoji bývalou manželkou, která ji může spravovat společně s jejich dcerami.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

47. K tomu soud dále poznamenává, že v případě žalobce, který žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu, jehož držitelem dosud není, lze legitimně dovodit, že k zásahu do jeho práv dojde pouze minimálně. Napadeným rozhodnutím navíc žalobci není zakázán pobyt na území České republiky, přičemž je oprávněn požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění, a nadále tak být ve styku s rodinou. Soud tak neshledává napadené rozhodnutí nepřiměřené jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Námitka žalobce proto není důvodná.
48. Soud má rovněž za to, že při posuzování přiměřenosti správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Soud připomíná, že správní orgán prvního stupně žalobce vyzval, aby sdělil ve vztahu, k jakému občanu Evropské unie se cítí být rodinným příslušníkem. Správní orgán se tedy snažil zjistit aktuální skutkový stav, avšak žalobce na výzvu nereagoval.
49. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že ani čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.
50. Soud dále uvádí, že odkaz žalobce na judikaturu Evropského soudního dvora není případný, neboť závěry z jím citovaného rozsudku nejsou aplikovatelné na daný případ. Velký senát Soudního dvora v rozsudku ze dne 25. 7. 2008, Metock a další, C-127/08, Sb. rozh. s. I-06241, řešil otázku předchozího legálního pobytu rodinných příslušníků. V rozsudku ze dne 25. 7. 2002. MRAX, C-459/99, Sb. rozh. s. I-06591, byla řešena otázka vstupu rodinných příslušníků na území a nutnost vlastnit platná víza nebo doklad totožnosti. Rozsudek Soudního dvora ze dne 8. 4. 1976 Jean Noël Royer, 48-75, Recueil 1976, s. 497, neřešil pobyt cizince na území, ale opatření týkající se pohybu a pobytu příslušníků Evropské unie v rámci jejich členských států z důvodů veřejného pořádku. V žádném z těchto rozsudků tedy nebyla řešena otázka nedoložení podkladů k prokázání naplnění definice rodinného příslušníka. Soud rovněž neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu s čl. 20 a 21 Smlouvy o fungování Evropské unie.
51. S ohledem na shora uvedené se soud ztotožnil s hodnocením žádosti žalobce žalovaným v napadeném rozhodnutí, že žádost o povolení přechodného pobytu žalobce je na místě zamítnout, neboť žalobce nedoložil doklad o tom, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců a rovněž nezasahuje nepřiměřeně do jeho práva na soukromý a rodinný život. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o žalobě nad rámec běžné činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. května 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.